

Κι' αὐτὸν τὸν Γουναράκη
δὲν βροῖκουν... τραλαλό...
κότερο, κοιτάζω,
ποῦ πᾶς γυιό γυιό.

Σταμάτα καὶ μὴν τρέχεις... τραγῆματα καινοβία,
κι' ἴλοι' σκοποῦν γιὰτὶ,
κι' ὁ Πάλλης δίος φούστρα
τὸν Ρόμ' ἀναί γνεί.

Τὸν ἀναί γνῶν καὶ φίλοι
μὲ λαχτάρα σὴν ψυχῆ,
τρέχουν καὶ τὸ Ράλλ' οἱ σπύλοι
μὲς σὴν ἴωση ταραχῆ.

Ψάχνουν μὲ τὴν μυροδιά
τὰ γὰ βροῦνε τοὺς χαίτηνους,
κι' ἡ Ρωμαϊκὴ καρδιά
πάλαι τοὺς παλμοὺς τοῦ γένους.

Ρωμηοσύνη μου, τραγοῦδα
τέσσα κρία, ποῦ σημαίνει,
καὶ κοιμοῦ σὰν πεταλοῦδα
'σι' ἄσπρα ῥόδα κοιμισμένη.

Ὁ τῆς θαλάσσης Ποσειδῶν,
παρακαλῶ σε πρηνηδόν,
κι' ἂν πουθενά τὸν Ρόμα θῆς
πᾶς του γὰ μὴ μᾶς σπῆνη.
κι' ὁ Βασιλεὺς μετὰ σπουδῆς
ἀπ' τὸ Ταῦτ' σφάνει.

κι' ἀπὸ τῆς βία τῆς πολλῆς κι' ἀπὸ τῆς γρηγοράδας
τοβασσε ταῦτουκρητο κι' ἔληξ' ποδαράδα.

Μέσ' ἀπὸ τὴν Δε-τέλεια τὸν φέρουν καὶ τὰ βράδρα,
λάμπουν' σὸν ἤλιο τὰ βουνά, λάμπουν καὶ τὰ λαγκάδια,
μὰ λάμπουνε καὶ μερικὸι
πανόρχαϊοι Κορδοκιοῖ,
ποχουν ἰσήμερο τὰ πολλὰ, τῆς γλώσσας τῆς μεγάλας,
ποῦ κόβουνε σὰν πάλαι.

Καθεὶς βαστᾷ τὴν μύτη του καὶ δὲν τὴν οἶχνε' χάμω,
καὶ κάθε κῆμα ποτρεχεται γὰ ἔαπλωθῆ' σὴν ἄμμο
μὲ τοὺς λουσοὺς του τοὺς ἀφροὺς φωνάει περισσώταρο:
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... δὲν βροῖκεται τὸ κότερο.

«Καὶ οἱ δύο τραγοῦδοὺν ὅμοσ
στέχους γνωστοὺς τοῦ Σολωμοῦ.»

Θάλασσα, πότε θὰ τὸν δῶ τὸν Πρόεδρο τὸν Ρόμα;
τόσας ἡμέρας' πέρασαν καὶ δὲν τὸν εἶδ' ἀνέμα.
Φέρε τον τέλος, φέρε τον... ὁ Πάλλης τέσσα λέει,
καὶ πᾶνε' λίγη θάλασσα καὶ τὴν φιλεὶ καὶ κλαίει.

Μὰ δὲν εἰστέρει ὄστυγχός' οἱ φιλεὶ τὸ κῆμα,
ποῦ τόρα τὸν ἴσθιον
ἐκεῖ κατὰ τὸ Σούθιον
πᾶν τὸν Ρόμα κρία.

Τοῦ Γουναράκη στρέψιμο
καὶ σὴν Πεντέλη κροῦψιμο.

Τὸ κότερο ξεγάνεται
κι' ὁ Γουναράκης χάνεται.

Κι' αὐτὸς τὸν κόσμο συγκαίει,
καὶ σαισιμμένος κροῖεται
μὲ' στῆς Πεντέλης τὴν Μορῆ,
ποῦ τὸ παῖρι τριβεται.

Τὰ παλὰ θυμάται κλέη
καί' στούς καλογέρονς λέει:

Κρύψτε με σὲ κελάρη,
κρύψτε με σὲ κελλί,
κι' ὁ κὴρ Μήτοος μὲ κηλάρει,
ποῦχει τὸ χρυσοῦ μαλλί.

Σὲ σπάρηα καὶ σὲ ρύζα βάζει φόρους, βάζει τέλη,
βγάζει σχέδια σοφά,
μὰ γὰρ τοῦτ' ἀπὸν Πεντέλη
ἔσται κ' ἐγὼ κρυφά.

Ἄν μ' ἀρέσουν τέτοιο φόροι,
μῆτε τοῦτο, μῆτ' ἐκεῖνο,
κι' ἐπιμένει μὲ τὸ ζῶρι
στὴν Κυβέρνησι νὰ μείνω.

Κι' ἐπιμένει καὶ μὲ πύγι
καὶ μὲ στρούφι στὸ κυνήγι,
κι' ἄρρησ καὶ τοῦ Ταμίου τὸν μεγάλο θησαυρὸ
κι' ἄλλα μὲς στὸ μοναστήρι καταφύγιον νὰ βρῶ.

Ποῶς πλοῦτος καὶ λαμπρὸς,
στὰ Ταμεία μῆτε φράγκο,
μὰ τὸν Ράλλη βλέπω μπρὸς
ὅπως ὁ Μακβέθ τὸν Βάγκο.

Νάτος, μὲ καταδιώκει... κρύψτε' ἔνα δυστυχή,
προσφιλεῖς μου μοναχοί.
Μάθετέ με, καλογέροι,
πῶς τὸ τριβῶν τὸ πιπέρι.

Στὸ πρόγραμμα διαφωνῶ
μ' ἐκεῖνον, μοναχοί μου...
καλογεράκι θὰ γενῶ
ν' ἀγῆσω τὴν ψυχὴ μου.

Ἄνοιξω μὲν τὸ στόμα με... κι' ἐγὼ ποῶδ' λυποῦμαι
τὸν Ράλλη μας, ποῦ ρέβει,
μὰ τῶρα σπαρῶσι γρήγορα νὰ φάμε καὶ τὸ χοῦμο,
κι' ὁ Ράλλης ἄς γυρεύη.

Ἐλθῶσα κι' ἀτελειότητα
μ' ἀπὴ τὴν νέα κρῖσι...
βάλει μου παππαδοτικὰ
νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίσῃ.

Ὁρῶ γὲν μεγάλη τοῦ χρυσομαλλῆ.

Φωτὰ σὲ κάθε τορπιλλοβόλο,
τί περιμένετε μὲ χάσκον στόμα ;
φωτὰ στὴν Κίχλα φωτὰ στὸ Στόλο,
πιάστε τὸ κότερο τοῦ Κόντε Ρώμα.

Ἄν εἶναι κρῖσις ὅσον κι' ἀπὴ,
πιάστε τὸν Ρώμα... τί περιμένετε ;
πέλαγος εἶναι... ποῦ θὰ κρυφτῆ ;
δ, τι κι' ἂν πλὴν ὁ ἐκεῖνο φαίνεται.

Φέγετε τὸν Ρώμα σὲ τέτοια κρῖσι,
γὰρ αὐτὸν πέλαγὸν νὰ διασχίσετε,
κι' ἂν ἐπιμένῃ νὰ μὴ γυρίσῃ
τὸ κότερο τοῦ νὰ ναυμαχίσετε.

Ἔσ' εἰ θέλεις;... φύγε χαζέ...
τί μοῦ χαϊδεύεις ἐσὺ τὴν πλάτη;...
τώρα πηγαῖνω γὰρ τὸν Σκουζέ,
τώρα πηγαῖνω γὰρ τὸ Παλάι.

Πέντε θυμόνο, δέκα γεῶδ,
τώρα τὸν Νώντα παρακαλῶ,
πέρνω τοὺς δρόμους καὶ τὰ σοκάκια,
βγάξω βεάδες, βάζω σακάκια.

Ὁ χρυσομαλλῆς ρεπουμπλικάνος
τὸ Παρλαμέντο θὰ τὸ τρομάξῃ,
κι' ἄς διαφύδῃ κι' ὁ Καραπάνος
αὐτὰ ποῦ μοῦτε μῆσα στ' ἀμάξῃ.

Πεζοὺς κι' ἐφιππούς κατεπενομένους
πρὸς δεσπῶν τώρα καλῶ ἐφήρη...
κι' ὁ Γουναράκης εἶναι κρυμμένος
μὲς στὴς Πεντέλης τὸ μοναστήρι.

Πιάστε τοῦτον τὸν ἐν τέλει,
ποῦ μονάξῃ στὴν Πεντέλη.

Πιάστε τὸν τὸν φηγιάδ, πιάστε τὸν ἀρουσίμνο,
πιάστε καὶ τοὺς καλογέρονς, μὰ καὶ τὸν Ἡγούμενο.
Πάστε καὶ τὰ σωῆτὰ
νὰ μωρῶν τὰ κελιά.

Ρώμα, σὲ παρακαλῶ,
ἔλα μου γαλὸ γαλὸ.
ἔλα, Νίκο Γουναράκη,
ποῦ γινες καλογεράκι.

Μῆτε φόρους θὰ θελήσω, μῆτε πρόγραμμα θ' ἀλλάξω,
μόνο τὸ παρὸ τοῦ γέρον κατὰ πάντα θὰ φυλάξω.

Ἐπὲν αὐτὰ, πλὴν ἔφεξε Κυβέρησις τοῦ Ράλλη,
κι' ὁ κὴρ Βουδούρης ἔγινε τὸν Ναυτικὸν καὶ πάλι,
ὁ παραλῆς ὁ δυνατός, ποῦχε μεγάλον ὄγκο,
καὶ τῶρα πρὸ τὰ Ναυτικὰ τὰ ἔξερε ὅσον τὸν Ἰγγο.

Ἔγινε καὶ τὸν Χριστόπουλο τὸν Ὀλυμπιονίκη,
ποῦ τόσα χρόνια πρόσμενε κι' αὐτὸς Ἰπουργιῶν.
Ἔγινε καὶ τὸν Καλλιφρονά, τὸν Ἄμπερο τὸν λαμπρὸ,
ποῦ τῆς γλαυκώπιδος Θεᾶς τὸν ἔβανεν γαμπρὸ.

Κι' ὁ Περικλέτος φάτις κατὸν τὸς τῆς ἑλῆς ;
δοῦ, τί λές, βρε Φασουλῆ, θὰ κρατηθῆ κι' ὁ Ράλλης ;
σὸ πρὸς δεσπῶν συλλογίμους θαρροῦ συχνὰ πῶς τρέψουσι...

κι' ὁ μεριόφρον Φασουλῆς
τοῦ λέγει μετὰ συστολῆς :
ποῶδ' φοβοῦμαι νὰ μὴν ποῦ πῶς ἦλθεν, εἶδε, κι' ἔπεισα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
γ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ τοῦ Ρωμοῦ τὸ φύλλον πρὸς δίους ἀναγγέλλει
λαμπρῶς τὰς ἐξετάσεις κι' ἐφέτος ποῦς τελείωσε
τὸ Παρθενουργεῖον ἐκεῖνο τῆς Σκορδέλης,
ὅπου δικαίαν φήμη στερῶς ἐθεμελίωσε.

Ἐἴχα κερδῶ, μωρὲ παιδιὰ, νὰ ψάλλω τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς Κατάστημα τὸ κομοσακουστό,
τοῦ Γεωργίου τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ Παππαϊωάννου,
ποῦναι τὸ καταφύγιον κάθε προαινεοῦσίνου,
καί' στοῦ Σταδίου τὴν δὸδὸν λαμπρὸν φεγγυβολεῖ
καὶ κάθε κέρσιον κομφοῦν τῆς μόδας προκαλεῖ.

Ἦλθε τὸ θέρος, ἀρχισε κι' ὁ ἐπίγειος ἐσάν,
καὶ τρέψετε νὰ κώπεται τὰ κολοκαιρινά.
Τὶ κοστούμαρα ! μάτα μου !... μωρῆζουσι Παῖσι,
μπαίνεις καμπόρους, ἀδείφῃ, καὶ βγαίνεις κωπαρίσι.
Ὅτως τεχνίτης θαυμαστός ὁ Παππαϊωάννου
καὶ γὰρ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γὰρ τὸ μπόι ἄνου.